

Joukkoistamisen haasteita ja mahdollisuuksia Tieteen termipankin wikitalkoissa

■ Tiina Onikki-Rantajääskö ja Kaarina Pitkänen-Heikkilä

Viime vuosina on käytetty joukkoistamista (engl. *crowdsourcing*), kun on haluttu koota vapaaehtoisia osallistumaan johonkin heidän harrastamansa alan hyödylliseen hankkeeseen. ”Crowdsourcing” on Jeff Howen lähes kymmenen vuotta sitten lanseeraama termi, jolla tarkoitetaan nimenomaan internetissä tehtävää talkoistamista (Howe 2006; Lebraty & Lobre-Lebraty 2013: 15). Joukkoistamiseen liittyy niin sanottu kansalaistiede (engl. *citizen science*), jolla tarkoitetaan maallikoiden ja harrastajien osallistumista tieteellisiin projekteihin. Sitä on tehty pitkään niin Suomessa kuin muuallakin. Vanhimpia hankkeita oli esimerkiksi mittava *Oxford English Dictionary*, johon kerättiin 1800-luvulla aineistoa maallikoilta (esim. Brabham 2013: 10).

Tieteentekijöille joukkoistaminen on toistaiseksi vieraampi ilmiö. Sen synonyymina käytetty talkoistaminen assosioituu talkoisiin, jolloin siihen liitetään joskus ennakkoluulo ilmaisesta asiantuntijatyöstä. Tieteellisten seurojen piirissä on kuitenkin kautta aikojen tehty paljon pyyteetöntä luottamustyötä tieteen ja sen tunnettuuden edistämiseksi. Parhaimmillaan joukkoistaminen mahdollistaa uusia yhteisvastuun, yhdessä tekemisen ja tieteidenvälisen vuorovaikutuksen muotoja, joilla tietoa voidaan kartuttaa kuormittamatta ketään kohtuuttomasti. Nykyinen yliopistokulttuuri muodostaa kuitenkin sille vakavan haasteen. Tässä artikkelissa tarkastelemme tuoretta wikitalkoistamisen areenaa, Tieteen termipankkia, jonka avulla tieteellinen termityö on mahdollista limittää osaksi tutkijan ja opettajan kokonaisvaltaista työtä.

Onnistuneesta joukkoistamisprojektista tunnetuin lienee Wikipedia, joka on nykyisin suu-

rin ja käytetyin tietosanakirja maailmassa. Koska verkkotietosanakirjaa on helppo päivittää, perinteisiä tietosanakirjoja ei enää kannata tehdä. Vaikka Wikipediaa eivät kirjoita vain asiantuntijat, se on osoittautunut myös suhteellisen luotettavaksi. Luotettavuus riippuu siitä, kuinka hyvin kirjoittajayhteisön itsekorjaavuus toimii. Muita onnistuneita hankkeita ovat esimerkiksi maailmanlaajuiset karttapalvelut (esim. OpenStreetMap) ja matkaoppaat (TripAdvisor, Wikivoyage). Bio- ja ympäristötieteissä joukkoistaminen on tuottanut paljon hyviä tuloksia, koska maallikot ovat aina osallistuneet luonnon tarkkailuun. Internetissä tätä harrastuneisuutta on voitu organisoida paremmin ja samalla hyödyntää osana tutkimusta. Esimerkiksi muuttolintuja havainnoivassa Cornellin ornitologisen laboratorion projektissa noin 200 000 ihmistä osallistuu vuosittain lintujen havainnointiin (Dickinson & Bonney 2012: 7–9).

Suomessa onnistuneita talkoistamishankkeita ovat olleet esimerkiksi lintutietopalvelu Tiira, tekijänoikeuksista vapautuneiden kirjojen digitointi Projekti Lönnrotissa (2005–10), pääosin kirkonkirjoista koostuva Suomen sukuhistoriallisen yhdistyksen digiarkisto sekä Kansalliskirjaston Myyräpelin muodossa toteutetut digitalkoot, joissa oli 110 000 osallistujaa vuosina 2011–12. Suomalaisen Kirjallisuuden Seurassa Aleksis Kiven kirjeiden ja käsikirjoitusten transkriointi kriittisten editioiden toimitustyötä varten toteutui yli odotusten. Onnistuneille hankkeille on tyyppillistä laaja ja sitoutunut harrastajajoukko, työn selkeä vaiheistus ja suhteellisen yksinkertainen työtap.

Vaikka kansalaistiedehankkeisiin osallistuu laajoja maallikkjoukkoja, avoimissakin talkoissa on useimmiten kyse syvällisestä asiantuntija-

työstä (Brabham 2013: 69). Tieteen termipankki edellyttää puolestaan vaativaa ja monimutkaista työpanosta nimenomaan omien alojensa asiantuntijoilta. Vaikka se toimii wikialustalla, joukkoistaminen on rajoitettu kunkin tieteenalan asiantuntijoihin: tutkijayhteisö ottaa itse vastuun oman erikoisalansa sanaston tuottamisesta verkkopalveluun, tietojen täydentämisestä ja päivittämisestä. Asiantuntijaryhmä voi myös päättää, millä periaatteella se hyväksyy uusia jäseniä. Käytännössä useimmat asiantuntijaryhmit kutsuvat mukaan kaikki oman alansa halukkaat tutkijat jatko-opiskelijoista alkaen.

Tieteelliset käsitteet kokoava infrastruktuuri

Tieteen kansallinen termipankki on Suomen Akatemian ja Helsingin yliopiston rahoittama infrastruktuurihanke, jonka avoin verkkopalvelu on ollut käytössä vuoden 2012 alusta. Hanketta koordinoidaan Helsingin yliopiston suomen kielen oppiaineessa, mutta sen talkoistaminen on valtakunnallista. Tärkeä yhteistyökumppani on Tieteellisten seurain valtuuskunta (TSV), joka kannustaa jäseniä jatkamaan perinteisesti harjoittamaansa termityötä Tieteen termipankin modernilla alustalla. Valtakunnallisuus korostuu myös kansallisesti merkittävien infrastruktuureiden tiekartalla, jolla Tieteen termipankki on yhteistyössä Fin-Clarinin kanssa. Tieteen termipankin tavoitteena on yhtäältä kehittää suomea tieteen kielenä ja toisaalta helpottaa tieteen rinnakkaiskielisyttä, mikä tapahtuu erikielisten käännösvastineiden avulla. Mukaan voi myös liittää määritelmiä eri kielillä ja tarpeen vaatiessa perustaa erikielisiä aihealueita, mikä luo pohjaa kansainväliselle yhteistyölle ja eri tietokantojen linkittämiselle.

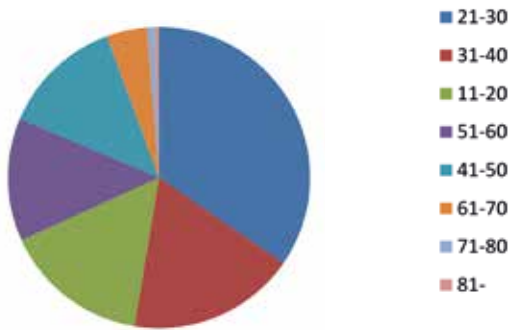
Erilaisia talkoistamisen muotoja on kokeiltu kolmella pilottialueella: kasvi-, kieli- ja oikeustieteessä. Verkkopalveluun on aktivoitunut kaikkiaan jo 27 eri tieteenaloja edustavaa aihealuetta; niiden erikoissanastoa kuvaavia käsitesivuja on yli 37 000 ja hakusanoja lähes 140 000. Määritelmiä, selitteitä tai lisätietoja löytyy keskimäärin 43 prosentissa sivuista, mutta sisältöjen määrä vaihtelee suuresti eri aihealueilla. Sisäl-

löt karttavat kaiken aikaa, ja uusia aihealueita on jatkuvasti perusteilla. Mikäli talkoistaminen onnistuu tätä vauhtia, tieteenalaluokituksen 70 perustieteenalaa on saatu mukaan noin kymmenen vuoden kuluessa. Termejä kuvaavat käsitesivut näyttäisivät karttuvan noin 10 000 sivun vuosivauhtia. Tämä kaikki riippuu tietysti edelleen tiedeyhteisön aktiivisuudesta.

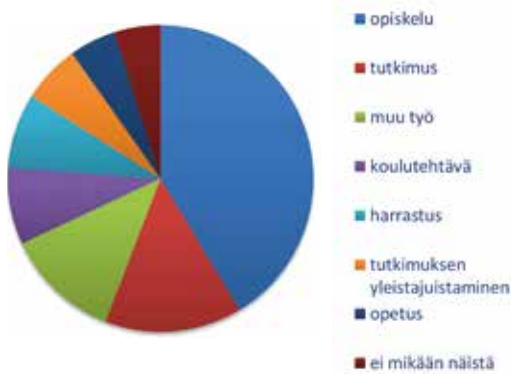
Yhden tieteenalan keskeinen sanasto kattaa keskimäärin 4 000 käsitesivua, joiden kartuttamisvauhti vaihtelee suuresti asiantuntijaryhmän aktiivisuuden ja käytettävissä olevan pohjamateriaalin mukaan. Usein alalla on valmiita sanastoja, joita voidaan syöttää verkkopalveluun asiantuntijatyön pohjaksi, kunhan julkaisuoikeuksista sovitaan. Käytäntö on osoittanut, että uuden aihealueen käynnistämiseksi olisi hyvä hankkia vaikka lyhytkin rahoitus alan tohtoritasoiselle koordinoijalle. Kokonaan talkoityön varaan termipankkia ei siis voi rakentaa.

Talkoityön merkitystä ei pidä silti väheksyä. Termipankin alustan kieliteknologisesta kehittelystä vastannut Antti Kanner on laskenut, että puhtaan talkoityön osuus on tähän mennessä ollut noin 20 % kielitieteen aihealueella, jossa on sovellettu laajaa talkoistamista hankkeen alusta asti. Tietynlaiset sisällöt myös karttavat talkoistamalla toisia helpommin. On eri asia aloittaa määritelmän kirjoittaminen ”tyhjistä” kuin pohjatekstiä arvioiden tai muokaten. Käsitteiden välisiä suhteita osoittavien linkkien lisääminen on helppoa ja käsitejärjestelmiä osoittavan hypertekstin syntymiseksi välttämätöntä, mutta yksin työskentelevältä se voi unohtua. Termipankin asiantuntijoista yleensä noin kymmenesosa eli kolmisenkymmentä henkeä tekee kuukausittain muokkauksia verkkopalvelussa.

Aktiivisuuden laajentamiseen tarvitaan siis edelleen tiedottamista mutta myös sen hahmottamista, kuinka Tieteen termipankin käyttöä voidaan limittää hyödyllisesti tutkijan tai opettajan työhön. Tutkijan kannattaa muistaa verkkopalvelu viimeistellessään omaa julkaisuaan. Sen keskeisimmät termit voi päivittää termipankkiin ja lisätä siten ajantasaisia termitietoutta verkossa. Kun liittää julkaisutietonsa termin lähteisiin, saa tutkimukselleen samalla näkyvyyttä. Opet-

Kaavio 1. Termipankin käyttäjien ikäryhmät.

Kaavio 2. Mihin termipankkia käytetään? (N = 458)

taja taas voi kurssia valmistellessaan huolehtia siitä, että sen aihepiirin keskeinen termistö löytyy selitettynä Tieteen termipankista. Opetuksessa hänen kannattaa hyödyntää interaktiivisesti joka sivulta avautuvaa palstaa, jolla kaikki termipankkiin rekisteröityneet käyttäjät voivat osallistua keskusteluun.

Opiskelijat ovat osoittautuneet Tieteen termipankin avainkäyttäjiksi. Kun he oppivat hakemaan alansa termien ajantasaisia määritelmiä ja käännösvastineita termipankista, opettajien täytyy vastata kysyntään. Tästä oli merkkejä jo keväällä 2014 toteutetussa käyttäjäkyselyssä. Vaikka kaikki ikäluokat käyttävät Tieteen termipankkia, suurin ryhmä ovat kaksi- ja kolmikymppiset: opiskelijat, jatko-opiskelijat ja uransa alkuvaiheessa olevat tutkijat (kaavio 1). Tieteen termipankista haetaan tietoa monenlaisiin tarkoituksiin, mutta suurimpana käyttötär-

koituksena opiskelu ohittaa jopa tutkimuksen (kaavio 2). Termipankin käyttäjämäärä on kasvanut tasaisesti sisältöjen karttumisen myötä. Lukukausien aikana käyttäjiä on nykyisin päivittäin 1 500–2 000. Edustettuina ovat kaikki Suomen yliopistokaupungit (Google Analytics), ja yksittäisiä käyttäjiä on lisäksi useista eri maista.

Työtä on paljon jäljellä, mutta käyttäjät hyötyvät jo nyt termipankin tietokannasta. Kolmasosa käyttäjäkyselyyn osallistuneista kertoi löytäneensä etsimäänsä tietoon vastauksen, 56 % kertoi löytäneensä vastauksen osittain ja 8 % vastaajista ilmoitti, ettei löytänyt etsimäänsä vastausta. Käyttäjäkyselyn avoimessa palautteessa kiitettiin sisältöjen laatua ja uskottavuutta suhteessa esim. Wikipediaan. Termipankin sivut löytyvät helposti internetin hakukoneista: jopa 2/3 käyttäjistä tulee Googlen kautta. Käyttäjien toive on, että sisällöt, erityisesti määritelmät, karttuisivat ja että lisää tieteenaloja tulisi mukaan. Nykyisin he voivatkin vinkkaustoiminnon avulla osoittaa, mille käsitesivulle kaipaavat lisää tietoa tai mikä termi puuttuu tietokannasta.

Uusia osallistumisen ja vuorovaikutuksen muotoja

Uuden teknologian käyttöönottoa on aina punnittava sen perusteella, tuoko se mukanaan toivottavia sosiaalisia muutoksia. Tätä korostaa avointa julkaisemista erityisesti humanististen tieteiden kannalta tarkasteleva Martin Paul Eve (2014: 146). Tieteen termipankin tapa hyödyntää wikialustaa rajoitettuun talkoistamiseen on luonut maallikkojen ja tutkijoiden välille uusia vuorovaikutuksen muotoja avoimen tieteen ihanteiden mukaisesti. Lisäksi termipankkia on mahdollista käyttää tiedekasvatuksen ja interaktiivisen opetuksen apuvälineenä. Tiedeyhteisön sisäisen vuorovaikutuksen kannalta erityisen lupaavaa on termipankissa virinnyt tieteidenvälinen keskustelu ja monitieteisten yhteistyöhankkeiden syntyminen.

Eri tieteenalojen aihealueiden kokoaminen samaan tietokantaan mahdollistaa myös tieteidenvälisen keskustelun verkkopalvelussa. Monitieteisten kysymyksenasettelujen merkitys tutkimukselle korostuu koko ajan. Usein moni-

tieteinen tutkimusryhmä käyttää suuren osan ajastaan opettelemalla ymmärtämään toinen toisensa lähtökohtia, perustermejä ja niiden tulkintaa. Nimitykseltään sama tai läheinen termi voi tarkoittaa kokonaan tai osittain eri käsitettä eri tieteenaloilla. Vaikka sen käsitehistoria olisi alkuaan yhteinen, sen käyttö on lähialoilla voinut teoria- ja tulkintakehykseltään eriytyä. Tieteen termipankissa voidaan käsitteiden tulkintaa ja historiaa eri tieteenaloilla vertailla ja linkittää sekä keskustella tieteidenvälisistä eroista ja yhtymäkohdista. On myös mahdollista perustaa monitieteisiä aihealueita: esittävien taiteiden tutkimuksen yhteinen aihealue on termipankkiin jo perustettukin.

Monitieteisen humanistisen termityön mahdollisuuksia kokeillaan kuluvana vuonna myös erillishoiduksen tuella filosofi Markku Roinilan vetämässä tutkimusryhmässä. Ryhmässä yhdistyvät filosofia, estetiikka, semiotiikka, kirjallisuudentutkimus ja esittävät taiteet, ja siihen voivat liittyä kaikki kiinnostuneet myös muilta humanistisilta aloilta. Tieteidenvälistä termityötä on harjoitettu yllättävän vähän siihen nähden, miten paljon se syventää teoreettista keskustelua ja tuo uusia tutkimusideoita (ks. Bal 2002). Wikialusta mahdollistaa tieteellisen yhdessä kirjoittamisen uudella tavalla, jonka sosiaalinen merkitys on paljon suurempi kuin teknologisen muutoksen oppiminen (Eve 2014).

Talkoistamalla tuotettu termitieto ja asiantuntijoiden aktivointi

Perinteisen termityön kokemukset ovat avuksi tieteellisessä termityössä. Esimerkkinä mainittakoon pyrkimys määritellä termin yhteydessä myös sen lähikäsitteet. On helppo löytää vieruskäsitteitä toisistaan erottavat piirteet, joiden avulla ne tulevat myös määritellyksi samasta näkökulmasta. Symmetrisyyden merkitys lähikäsitteiden määrittelylle nousi esiin myös ensimmäisessä tutkielmassa, joka tehtiin pienen otoksen perusteella Tieteen termipankin määritelmien laadusta (Virta 2015). Määritelmät olivat odotuksenmukaisesti heterogeenisimpia aihealueilla, joilla talkoistaminen on ollut laajinta. Tarkastelun tuloksia voi pitää lohdullisina:

ymmärtämistä haittaavia määrittelyn ongelmia esiintyi hyvin vähän.

Tieteen termipankki -hankkeen ensimmäisellä kaudella asiantuntijaryhmien terminologiseen tukeen on erikoistunut hankkeen toinen kokopäiväinen työntekijä Kaarina Pitkänen-Heikkilä. Määrittelyyn tarvittava sisällöllinen asiantuntemus tulee kuitenkin aina tieteenalan omilta asiantuntijoilta myös perinteisessä termityössä, eikä mikään taho palkkaa vuosikymmeniksi ammattiterminologeja analysoimaan tieteellisiä käsitteitä. On siis uskottava joukon voimaan ja siihen, että se vähitellen tuottaa tulosta. Talkoistamalla toteutettava termityö poikkeaa perinteisistä terminologivetoisista sanastoprojekteista siinä, että sille on ominaista käsitehierarkioiden keskeisyyden sijasta lokaalinen ja litteä organisoituminen. Kukin asiantuntija työstää kerrallaan yhtä tai muutamaa termiä sieltä täältä. Laajojen aineistojen hallinta vaatii joka tapauksessa sekä hyväksi todettuja termityön menetelmiä että laajan asiantuntijaryhmän tuen. Apuneuvoksi voi osoittautua myös koneellisesti ymmärrettävien käsiteverkostojen rakentaminen.

Termipankin kolmessa pilottihankkeessa on kokeiltu erilaisia toimintamuotoja. Kasvitieteen pilotissa on syötetty verkkopalveluun runsaasti käyttökelpoisia sanastoja, joita hankkeen tutkijatohtori on edelleen työstänyt. Asiantuntijoita pyydettiin alkuvaiheessa lähinnä kommentoimaan ja muokkaamaan pitkälle työstettyjä käsitesivuja. Noin 10 hengen voimin aloittanut asiantuntijaryhmä osoittautui kuitenkin liian kiireiseksi, ja Suomen Biologian Seura Vanamo onkin sittemmin esittänyt biologeille avoimen kutsun osallistua termityöhön.

Kielitieteessä on aloitettu ”pisaroista syntyy meri” -periaatteella eli laajimmalla talkoistamisella ja vähäisellä organisoinnilla. Rekisteröityneitä talkoolaisia on noin 120, mutta vain harvat ovat olleet pitkään aktiivisia verkkopalvelussa. Erikoisaloilta on pyydetty mukaan avainhenkilöitä, joiden on tarkoitus huolehtia kollegojensa aktivoinnista. Avainhenkilöiden aktiivisuus on vaihdellut suuresti. Hyviä kokemuksia on toisaalta esimerkiksi siitä, että erikoisalan lukupi-

ri tai tutkimusryhmä jakaa vastuuta määrittelytyöstä.

Joukkoistamishankkeissa aktivoinnin ongelmat ovat tuttuja ja erilaisia osallistujien motivoimiskeinoja on mietittykin (esim. Grier 2013: 224–232). Kielitieteen pilotissa on kokeiltu muun muassa termihaastetta, joka leikillisesti matkii ketjukirjeen muotoa: muokkaa viittä termiä, lähetä tarkistuspyyntö viidelle kollegalle ja pyydä heitä jatkamaan ketjua. Motivointikikat eivät kuitenkaan ole juuri tuottaneet tulosta, ja uusia ideoita talkoohengen nostatukseen kaivataan jatkuvasti.

Tehokkaimmin Tieteen termipankin talkoitus on onnistunut oikeustieteessä, jossa *Encyclopaedia Iuridica Fennica* (1994–1999) päätoimittaja Heikki E. S. Mattila on Suomalaisen lakimiesyhdistyksen tuella aktivoinut uudestaan toimituskunnan ja kirjoittajat päivittämään paperimuodossa ilmestyneen oikeustieteen sanaston Tieteen termipankin verkkopalveluun. Samalla mukaan on otettu uusia erikoisaloja, kuten Eurooppa-oikeus. Tähänastisten kokemusten perusteella talkoistaminen onnistuu siinä paremmin, mitä organisoidumpaa asiantuntijaryhmän työskentely on.

Tulevaisuus

Sekä Tieteen termipankin mahdollisuudet että haasteet liittyvät siihen, että tietoa tuotetaan kollektiivisesti, totutusta poikkeavalla tavalla. Julkaisualustana wikipohjainen tietokanta on niin uudenlainen, että se on ainakin toistaiseksi jäänyt tunnustettujen julkaisutyyppeiden ulkopuolelle. Tämä näyttäisi olevan talkoistamisen suurin este. Tutkijat ja opettajat joutuvat entistä selvemmin keskittymään välittömästi meriittä tuottaviin tehtäviin. Tuleeko tieteen tekemisestä silloin ”vain ansiotyötä”? Parhaimmillaan termityö wikisivustolla tuottaa tekijälleen suurta tyydytystä, sillä oman erikoisalan teoreettisten käsitteiden pohdinta ja yleistajuistaminen virkistää myös luovaa tieteellistä ajattelua. Ovatko kannustimet ja meritoitumismekanismit tässä valossa ajan tasalla (ks. myös Haataja 2013)? Jos yhteiskunta haluaa tukea avointa tiedettä, nopeuttaa tiedonsiirtoketjua ja tutkimustulos-

ten käyttöä sekä lisätä kansalaisten luottamusta tieteeseen, niiden toteutumista ei tulisi vaikeuttaa vanhanaikaisella julkaisupolitiikalla. Mikäli Suomesta todella halutaan avoimen tieteen kärkimää, uusien teknologioiden mahdollistama epätyypillinen julkaisutoiminta pitäisi tunnustaa myös tulosta mittaavissa järjestelmissä. Yliopiston olisi työnantajana ja jatkotutkimusten vaatimuksia laatiessaan selkeästi viestittävä, että kokonaistyöaikaan sisällytetään tiedeyhteisöä ja yhteiskuntasuhteita palvelevia ja avointa saatuutta edistäviä työtehtäviä silloinkin, kun niiden hyöty on välillinen.

Helsingin yliopiston kieliperiaatteissa (2014) Tieteen termipankki on noteerattu osana monikielisen kielistrategian toteutusta. Niihin on kirjattu, että tutkijat ja opettajat voivat laskea termipankkityöskentelyn osaksi kokonaistyöaikaansa ja jatko-opiskelijat saada opintopisteitä siitä, että päivittävät väitöstutkimuksensa keskeiset termit termipankkiin. Mikäli nämä käytännöt toteutuvat ja leviävät muihinkin yliopistoihin, joukkoistamisen idea toteutuu niin laajasti, että termipankki osoittaa hyödyllisyytensä ja täyttää tarkoituksensa. Wikialustojen onnistumisen keskeinen ehto on käyttäjien ja kartuttajien kriittinen massa, joka vetää oman aktiivisuutensa painolla muutkin mukaan toimintaan.

Kun Tieteen termipankki (www.tieteentermipankki.fi) on niin laaja ja toimiva, että tiedeyhteisön ja tieteestä kiinnostuneiden kriittinen massa ei enää tule toimeen ilman sitä, tiedämme sen jääneen elämään.

Lähteet

- Bal, Mieke 2002: *Travelling Concepts in the Humanities. A Rough Guide*. University of Toronto Press.
- Brabham, Daren C. 2013: *Crowdsourcing*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press.
- Dickinson, Janis L. & Rick Bonney (toim.) 2012: *Citizen science: public participation in environmental research*. Ithaca: Comstock Pub. Associates.
- Encyclopaedia Iuridica Fennica*. Suomalainen oikeustietosanakirja I–VII, hakemistot. 1994–1999. Päätoimittaja Heikki E. S. Mattila. Helsinki: Suomalainen lakimiesyhdistys.
- Eve, Martin Paul 2014: *Open Access and the Humanities. Contexts, Controversies and the Future*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Grier, David Alan 2013. *Crowdsourcing for dummies*. Chichester: Wiley.

Haataja, Juha: Joukkojen tiede ja tieteilijöiden joukko – yhteinen ponnistus tulevaisuuteen. – *Tieteessä tapahtuu* 6/13, 1–2.

Helsingin yliopiston kieliperiaatteet. Linjauksista käytäntöön – kohti toimivaa monikielisyttä. Rehtorin päätös 25.9.2014.

Howe, Jeff 2006. The rise of crowdsourcing. – *Wired* 14.6.2016. [Saatavilla: <http://archive.wired.com/wired/archive/14.06/crowds.htm>]

Lebraty, Jean-Fabrice & Katia Lobre-Lebraty. 2013. *Crowdsourcing: one step beyond*. Hoboken, NJ: Wiley.

Virta, Tuuli 2015: *Tieteen kansallinen termipankki ja termin määritelmät*. Pro gradu -tutkielma. Suomen kielen, suomalais-ugrialaisten ja pohjoismaisten kielten ja kirjallisuuksien laitos, Helsingin yliopisto.

Kiitämme Antti Kanneria, Sakari Vaelmaa ja Lea Laitista yhteistyöstä Tieteen termipankissa ja artikkelin valmistelussa.

Tiina Onikki-Rantajääskö on Helsingin yliopiston suomen kielen professori ja johtaa Tieteen kansallinen termipankki -hanketta. Kaarina Pitkänen-Heikkilä on suomen kielen ja terminologian dosentti, joka työskentelee tutkijatohtorina hankkeessa.

TIEDEAFORISMIKILPAILU

Suomen aforismiyhdistys ja Tieteen päivät järjestävät valtakunnallisen aforismikilpailun.

Sen kautta haetaan eri tieteen aloihin liittyviä uusia, ennen julkaisemattomia suomenkielisiä mielauseita.

Samassa yhteydessä voi lähettää myös tunnettujen suomalaisten tieteen tekijöiden, tai muutoin tieteen hyvin osuvia sitaatteja (lähde mainittava).

Uusia tiedeaforismeja tulee olemaan esillä Tieteen päivien 40-vuotisjuhlavuoden tapahtumissa ja Raideaforismeissa vuonna 2017. Jos hyviä aforismeja ja sitaatteja saadaan riittävästi, niistä julkaistaan kirja.

Osallistuminen ja kilpailuaika

Kilpailuun lähetettävien aforismien tulee olla tieteen liittyviä, omia ja ennen julkaisemattomia. Sitaateista tulee mainita tarkka lähde, koska jokainen sitaatti tarkistetaan.

Lähetä aforismit ja sitaatit osoitteeseen: kilpailu@aforismiyhdistys.fi

Kilpailu on avoinna **24.9.–31.12.2015**.

Palkinnot

1. 300€
2. 200€
3. 100€

Tarkemmat lisätiedot: www.aforismiyhdistys.fi/tiedeaforismikilpailu

aino

ILOA TALVEEN

FREDA 33, HELSINKI
MA-PE 10.30 - 18.00
LA 10.30 - 15.00
PUH. 611 611
WWW.AINO.NET